

ministrationens Skjon, hvad der skulde opføres som Indtægt, og hvad ikke! hvorvidt man vilde sætte nogle hundrede Tusende mere eller mindre paa Indtægtsiden eller paa Udgiftsiden! — Det er blot een af Ulemperne; men jeg troer, at det vil være let at estervise en uoverskuelig Række af Ulemper, som vilde følge af en saadan Ordning, der ofte betragtes som den ønskelige. Jeg troer, at den igrunder blot kommer til at synes ønskelig, fordi den nu engang ikke er den, som har fundet Sted.

Wessely: Den store Skarpsindighed, som den meget ærede Landsstingsmand er i Besiddelse af, den store Dygtighed, hvormed han forstaaer at fremsætte sine Argumenter, de store Gvner, han har til at fremskille den Sag, han forsvarer, i det hensigtsmæssigste Lys, er for bekendt til, at jeg her behøver Andet end at antyde det; men naar jeg tilbagekalder det i Grindringen, seer det for at gjøre den ærede Forsamling opmærksom paa, at vi staae ved Sagens tredie Behandling, at det, jeg har fremsat, var allerede fremsat ved Sagens første Behandling, at jeg saaledes er nødt til, saagodtsom mine Gvner formaae, vlieblikkelig at tage til Gjenmaale i Anledning af hvad den meget ærede Landsstingsmand har anført. Jeg seer mig ikke istand til her at følge den meget ærede Landsstingsmand i alle de Argumenter, han har fremsat; men jeg kan dog ikke, efter den Overbeviisning, jeg har, afholde mig fra at fremsætte et Par Ord. Jeg skal da først gjøre opmærksom paa, at der blev udhævet, at det Udtryk, som findes i Grundlovsbestemmelsens § 4, var utydeligt, var ikke fremsat med den Nøiagtighed, som var ønskelig, men at nu ved den Fortolkning, som Rigsraadet havde fremsat, vare Ordene blevne tydelige og bestemte. Jeg vil bede vel at lægge Mærke til, at det var det første Argument, som den meget ærede Landsstingsmand fremsatte, at nu havde vi en klar og tydelig Forstaaelse af disse Ord, thi de vare nu fortolkede af Rigsraadet ved Tillægsbevillingen til Finantsministeriet.

Efterat have fremsat dette, gif den meget ærede Landsstingsmand over til en Betragtning af det, som var opnået ved, at Landsbelenes

Tilskud til Fællesudgifterne vare bestemte til en fast og bestemt Sum. Han udviklede, hvorledes det var gavnligt for Landsbelene, og hvorledes det i det Høieste kunde sætte Fællesstaten i Forlegenhed, men paa ingen Maade kunde være til Skade for Landsbelene. Det var især denne Deel af Sagen, som han udviklede længe ved; det var det, som han især udhævede, det var det, som han anstillede mange og forskellige Betragtninger over, hvorledes det var hensigtsmæssigt, at Sagen var ordnet paa denne Maade. Men det, som dog nok egentlig er Spørgsmaalet, der foreligger, og det, som jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, det er slet ikke den Maade, hvorpaa Rigsraadet har forsøgt at ordne Sagen; jeg siger forsøgt, thi jeg antager ikke, at Sagen er ordnet derved; men det, som jeg har lagt Vægt paa, det, jeg har udhævet, og det, som jeg ikke skal blive træt af at udhæve, det var det Spørgsmaal: Kan en sliq Ordning foregaae, uden at Rigsdagen giver sit Samtykke? Det er det, som jeg troer ikke kan skee, og det er det, som der staaer tilbage at tage en Lovbestemmelse om; det er det konstitutionelle Spørgsmaal, der staaer tilbage. Det er en given Sag, at Grundlovsbestemmelsens § 4 dog ikke eenfaldigt kan fortolkes af Rigsraadet eller af dette og Regjeringen; men Rigsdagens Samtykke skal og maa til. Det er dette Spørgsmaal, som er det vigtige i Sagen; inden man kommer ind paa Hensigtsmæssigheden af en Ordning, maa man være paa det Rene med, om Ordningen er lovlig. I det, som den meget ærede Landsstingsmand udhævede med Hensyn til at udfinde Deficitet, eller naar Tilskuddet var forfaldet, forekommer det mig, at han slet ikke har taget Hensyn til Slutningen af § 4, hvori det hedder, at Tilskuddene skulle indbetales, naar de forfalde; men jeg troer dog virkelig ikke, at der kan være Banfælsighed ved at bestemme, naar en Udgift forfalder, at den Tid det er bekendt, at Hovedudgifterne forfalde til visse bestemte Tider; men jeg skal ikke gaae videre ind derpaa, men skal kun gjøre opmærksom paa, at den meget ærede Landsstingsmand uittrede, at vi, da Grundloven blev vedtagen, stode tilbage i konstitutionel Indsigt, navnlig i at ordne Pengeforholdene med en skarp og